

## Arrest

nr. 229 340 van 27 november 2019  
in de zaak RvV X / IV

In zake:           1. X  
                      2. X  
                      3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION  
Place de l'Université 16/4  
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 juli 2019.

Gelet op de beschikking van 27 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die *loco* advocaat V. HENRION, verschijnt voor de verzoekende partijen.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

*“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.*

*De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.*

*2. De Raad stelt vast dat blijkens de gegevens vervat in het administratief dossier (map landeninformatie, informatie afkomstig van het Griekse Dublininstanties d.d. 24 januari 2019), verzoekers op 5 februari 2016 de subsidiaire beschermingsstatus werden verleend in Griekenland en er een verblijfsvergunning verkregen die geldig was tot 11 februari 2019.*

*Verzoekers argumenteren dat voormelde brief van de Griekse Dublininstanties geen officiële bevestiging is van hun status.*

*Uit de verifieerbare elementen die in het dossier voorhanden zijn, blijkt echter genoegzaam dat deze relevant en duidelijk zijn, waarbij er redelijkerwijze vanuit gegaan kan worden dat de desbetreffende Griekse instantie die zich buigt over de vraag tot inlichtingen uitgaande van de Belgische Dublininstanties, met kennis van zaken en op grond van correcte, actuele gegevens een uitspraak kan / moet kunnen doen over de identiteit van personen aan wie reeds internationale bescherming werd verleend in Griekenland.*

*Op grond van voorgaande relevante, betrouwbare en verifieerbare gegevens blijkt duidelijk dat verzoekers de subsidiaire bescherming verkregen hebben in Griekenland. De “Eurodac Search Result” (adm. doss. M.M., stuk 12) bevestigt overigens dat verzoekers internationale bescherming genieten in Griekenland. Er staat derhalve genoegzaam vast dat verzoekers internationale bescherming hebben verkregen in een andere EU-lidstaat, in casu Griekenland en het Commissariaat-generaal zodoende tegemoetkomt aan de enige voorwaarde die de wet oplegt inzake de toepassing van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet, met name dat “de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.” Noch uit de tekst van deze bepaling noch uit de tekst van artikel 33, § 2, onder a) van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt) volgt dat de commissaris-generaal gehouden zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties voor zover er voldaan is aan deze voorwaarde.*

*Waar verzoekers opwerpen dat voormelde brief geen garantie biedt over het feit dat de geldigheid van hun verblijfstitel niet in gevaar is, vooral gezien het vertrek uit Griekenland en de lange afwezigheid, onderstreept de Raad dat er een onderscheid gemaakt dient te worden tussen de subsidiaire beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Zulk een onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna. Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd, cf. artt. 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn. Verzoekers brengen geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hen verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.*

*Aangezien de geldigheid van hun subsidiaire beschermingsstatus niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er op dat verzoekers niet zouden kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat hun verblijfsvergunning*

die verband houdt met hun status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen.

3. Verzoekers verwijzen voorts naar hun persoonlijk wedervaren in Griekenland en citeren uit landeninformatie ter zake. Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoekers toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Griekenland verleend werd, te weerleggen, waar zij echter in gebreke blijven nu zij slechts op algemene wijze moeilijkheden inroepen met betrekking tot de levensomstandigheden van (erkende) vluchtelingen in Griekenland. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijven verzoekers in gebreke om aan te tonen dat zij, wat betreft hun persoonlijke situatie, mishandelingen hebben ondergaan of riskeren te ondergaan omwille van hun hoedanigheid als internationaal beschermd. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg of huisvesting in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus hebben verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan hun status en waarvan verzoekers gebruik kunnen maken.

In de mate verzoekers artikel 3 EVRM geschonden achten, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggestuurd, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoekers tonen niet in concreto aan dat zij, die internationale bescherming genieten in Italië, geen toegang zouden krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan hun status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoekers in Griekenland als personen die er internationale bescherming genieten, gegarandeerd zijn en dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoekers hun levensomstandigheden kan er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

4. In de mate verzoekers hun vrees voor vervolging uiteenzetten ten aanzien van hun land van herkomst, wijst de Raad er op dat het verzoek om internationale bescherming in voorliggend geval als niet-ontvankelijk werd aangemerkt in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op grond van de vaststelling dat verzoekers reeds internationale bescherming werden verleend in een andere EU-lidstaat. Verzoekers' verwijzing naar de motieven die hen ertoe hebben aangezet om hun land van herkomst oorspronkelijk te verlaten, kan niet dienstig worden

aangevoerd daar zulk een aspect niet het voorwerp noch de kern uitmaakt van de bestreden beslissingen.

*5. Gelet op het voorgaande lijken verzoekers geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."*

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 24 juli 2019, voeren verzoekende partijen aan dat zij een aanvullende nota indienen met recente informatie over de levensomstandigheden in Griekenland (november 2018, AIDA-rapport van maart 2019), de recente rechtspraak van het HvJ van maart 2019, Duitsland, en de Nederlandse RvS. Zij lichten toe dat de situatie bijzonder moeilijk is en het ook niet duidelijk is of zij wel nog een beschermingsstatus hebben in Griekenland. Zij wijzen er op dat uit de concrete verklaringen bij het CGVS duidelijk blijkt dat de levensomstandigheden in Griekenland bijzonder onrustwekkend zijn, zij niet in de mogelijkheid waren om de taal te leren, geen studie- of werkmogelijkheden hadden en ook geen financiële ondersteuning. Voorts benadrukken verzoekende partijen dat rekening dient gehouden te worden met hun kwetsbaar profiel nu het gezin bestaat uit drie minderjarige meisjes en uit informatie toegevoegd aan de aanvullende nota blijkt dat er sprake is van seksueel geweld in de opvangkampen in Griekenland. Verzoekende partijen besluiten dat de omstandigheden niet kunnen beschouwd worden als volwaardige opvang en levensomstandigheden en het terugsturen naar Griekenland een risico voor de schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Waar verzoekende partijen stellen dat niet duidelijk is of zij wel nog een beschermingsstatus hebben in Griekenland, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *"2. De Raad stelt vast dat blijkens de gegevens vervat in het administratief dossier (map landeninformatie, informatie afkomstig van het Griekse Dublininstanties d.d. 24 januari 2019), verzoekers op 5 februari 2016 de subsidiaire beschermingsstatus werden verleend in Griekenland en er een verblijfsvergunning verkregen die geldig was tot 11 februari 2019."*

*Verzoekers argumenteren dat voormelde brief van de Griekse Dublininstanties geen officiële bevestiging is van hun status.*

*Uit de verifieerbare elementen die in het dossier voorhanden zijn, blijkt echter genoegzaam dat deze relevant en duidelijk zijn, waarbij er redelijkerwijze vanuit gegaan kan worden dat de desbetreffende Griekse instantie die zich buigt over de vraag tot inlichtingen uitgaande van de Belgische Dublininstanties, met kennis van zaken en op grond van correcte, actuele gegevens een uitspraak kan / moet kunnen doen over de identiteit van personen aan wie reeds internationale bescherming werd verleend in Griekenland.*

*Op grond van voorgaande relevante, betrouwbare en verifieerbare gegevens blijkt duidelijk dat verzoekers de subsidiaire bescherming verkregen hebben in Griekenland. De "Eurodac Search Result" (adm. doss. M.M., stuk 12) bevestigt overigens dat verzoekers internationale bescherming genieten in Griekenland. Er staat derhalve genoegzaam vast dat verzoekers internationale bescherming hebben verkregen in een andere EU-lidstaat, in casu Griekenland en het Commissariaat-generaal zodoende tegemoetkomt aan de enige voorwaarde die de wet oplegt inzake de toepassing van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet, met name dat "de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie." Noch uit de tekst van deze bepaling noch uit de tekst van artikel 33, § 2, onder a) van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt) volgt dat de commissaris-generaal gehouden zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties voor zover er voldaan is aan deze voorwaarde.*

*Waar verzoekers opwerpen dat voormelde brief geen garantie biedt over het feit dat de geldigheid van hun verblijfstitel niet in gevaar is, vooral gezien het vertrek uit Griekenland en de lange afwezigheid, onderstreept de Raad dat er een onderscheid gemaakt dient te worden tussen de subsidiaire beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Zulk een onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna. Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd, cf. artt. 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn. Verzoekers brengen geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hen verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.*

*Aangezien de geldigheid van hun subsidiaire beschermingsstatus niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er op dat verzoekers niet zouden kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat hun verblijfsvergunning die verband houdt met hun status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen." Verzoekende partijen brengen geen elementen aan waaruit blijkt dat zij actueel niet meer over de subsidiaire beschermingsstatus beschikken noch tonen zij aan dat zij niet naar Griekenland kunnen terugkeren en er eventueel hun verblijfsvergunning niet zouden kunnen verlengen/vernieuwen.*

*Verzoekende partijen voeren aan dat zij een aanvullende nota indienen met recente informatie over de levensomstandigheden in Griekenland (november 2018, AIDA-rapport van maart 2019), de recente rechtspraak van het HvJ van maart 2019, Duitsland, en de Nederlandse RvS.*

*De Raad wijst er op dat landeninformatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie *an sich* volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoekende partijen toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Dit wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest "Ibrahim e.a." van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoekende partij zelf *in concreto* dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar*

toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partijen in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekende partijen toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Griekenland verleend werd, te weerleggen, waar verzoekende partijen hiertoe echter in gebreke blijven gelet op de vaststellingen uit de bestreden beslissingen en de beschikking.

De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landeninformatie niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt nog op dat hij geenszins is gebonden door beslissingen van Duitse en Nederlandse rechtbanken, en uitgesproken in een andere zaken.

Zij lichten toe dat de situatie bijzonder moeilijk is en wijzen er op dat uit de concrete verklaringen bij het CGVS duidelijk blijkt dat de levensomstandigheden in Griekenland bijzonder onrustwekkend zijn, zij niet in de mogelijkheid waren om de taal te leren, geen studie- of werkmogelijkheden hadden en ook geen financiële ondersteuning. De Raad wijst naar hetgeen de commissaris-generaal dienaangaande heeft vastgesteld: *“Wat betreft de elementen die verband houden met een vrees voor vervolging, waarbij u verwijst naar de Griekse fascist en naar een voorval waarbij één van die fascist uw dochter zou hebben bespuwd (CGVS, p.9), merkt het CGVS op dat dergelijke ervaring, hoe betreurenswaardig ook, niet voldoende zwaarwichtig is om te worden beschouwd als vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Het CGVS stelt vast dat u en uw gezinsleden voor het overige geen elementen aanhalen waaruit zou blijken dat jullie persoonlijk hetzij reeds ernstige vervolgingsfeiten hebben ondergaan in Griekenland, waarbij jullie een gebrek aan bescherming zouden hebben vastgesteld door de Griekse autoriteiten, hetzij jullie ernstige vervolgingsfeiten zouden dienen te vrezen in Griekenland, waarbij de Griekse overheid u niet zal kunnen of willen beschermen.*

*Wat betreft andere elementen die u en uw familieleden aanhalen en waarmee veeleer verwezen wordt naar zaken die verband houden met de algemene politieke en veiligheidssituatie in het land (protesten, stakingen, drugsproblematiek, diefstal en geweld, vermiste kinderen), dient te worden vastgesteld dat jullie geenszins hebben aangetoond dat jullie om één van deze redenen een reëel risico op ernstige schade liepen of dreigen te lopen in geval van terugkeer naar Griekenland. Telkens brengen jullie eerder algemene feiten aan en wordt dit nooit echt concreet gemaakt. U heeft het louter over het feit dat u twee keer zou zijn bestolen, waarbij uw portemonnee en uw gsm zouden zijn ontvreemd (CGVS, p.8). Dat u hiervan geen aangifte zou kunnen doen bij de Griekse politie, toont u opnieuw niet aan.*

*Wat voorts betreft de elementen die verband houden met jullie persoonlijke levensomstandigheden in Griekenland, zijnde de povere voortuizichten op werk, de weinig kwaliteitsvolle gezondheidszorg, het opvangcentrum dat niet aan jullie wensen voldeed en de school van uw kinderen die te verafgelegen was, dient te worden opgemerkt dat in dit opzicht uw situatie als persoon die internationale bescherming geniet fundamenteel verschilt van de situatie van een persoon die om internationale bescherming verzoekt. Als persoon die internationale bescherming geniet, geniet u binnen de Europese Unie specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Europese Unie zijn er een verblijfsrecht en ook diverse rechten en voordelen op gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden aan uw status.*

(...)

*In het licht van deze vaststellingen kan besloten worden dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Griekenland. Uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet zijn gegarandeerd. Uw levensomstandigheden kunnen niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.*

(...)

*De medische attesten uit Iran bevestigen dat u en uw vrouw een aantal gezondheidsklachten hebben, maar staan een terugkeer naar Griekenland niet in de weg. Hoewel uw vrouw haar ontevredenheid uitte over de handelswijze van een arts in Athene, gaf zij anderzijds wel aan dat jullie toegang hadden tot de centra van het Rode Kruis en Artsen Zonder Grenzen (CGVS, vrouw, p.7)."* Verzoekende partijen werpen geen ander licht op voorgaande vaststellingen.

Verder wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *"Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg of huisvesting in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus hebben verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan hun status en waarvan verzoekers gebruik kunnen maken."*

Zij halen aan dat rekening dient gehouden te worden met hun kwetsbaar profiel nu het gezin bestaat uit drie minderjarige meisjes. De Raad merkt op dat verzoekende partijen niet nader toelichten met welke specifieke/concrete elementen omtrent het feit dat zij een kwetsbaar profiel hebben nu het gezin bestaat uit drie minderjarige meisjes rekening zou moeten worden gehouden en op welke wijze het voorgaande eventueel een invloed zou kunnen hebben gehad die tot een andere afloop van de administratieve procedure zou kunnen hebben geleid.

Het algemeen verwijzen naar informatie, toegevoegd aan de aanvullende nota, waaruit blijkt dat er sprake is van seksueel geweld in de opvangkampen in Griekenland, volstaat niet om aan te tonen dat zij in Griekenland werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hen in Griekenland aan bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hier geheel in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op de voorgaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet worden gevolgd waar zij stellen dat het terugsturen naar Griekenland een risico voor de schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Verzoekende partijen beperken zich voor het overige tot de algemene opmerking dat de omstandigheden niet kunnen beschouwd worden als volwaardige opvang en levensomstandigheden, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 24 juli 2019 opgenomen grond. Zij brengen geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Griekenland.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS